

ZAHÁJENÍ SEZÓNY SEVEROČESKÉ FILHARMONIE TEPLICE

Teplice, Dům kultury

Jiří Štilec

Pro svůj zahajovací koncert ve čtvrtek 9. 10. v Domě kultury v Teplicích si šéfdirigent **Charles Olivieri-Munroe** zvolil monumentální a reprezentativní *Symfonii č. 2 „Auferstehung“ Gustava Mahlera*. Její provedení získalo díky zcela zaplněnému hledišti (bylo zde mnoho mladých posluchačů, s vážnou hudbou to tam, kde to dovedou - není tak zlé!), ale i díky celkovému přístupu orchestru a dirigenta mimořádně inspirativní charakter. Úvodní koncert a zároveň celou sezonu uvedl výstižně a přitom stručně ředitel Severočeské filharmonie Milan Dietz.

Spolu s rozšířenou **Severočeskou filharmonií Teplice** vystoupili v *Mahlerově* díle sólisté **Anna Ryan** - soprán a **Andrea Kalivodová** - mezzosoprán. Dále spoluúčinkoval **Pražský filharmonický sbor** se sbormistrem **Miroslavem Košlerem**.

Interpretačně velmi náročné dílo ukázalo, že Severočeská filharmonie Teplice disponuje dostatečným počtem technicky velmi dobře vybavených hráčů, orchestr působí mladistvým a velmi dynamickým dojmem. Z technického hlediska nebyly v interpretaci žádné problémy.

Dirigent Charles Olivieri-Munroe zvolil koncepci zdůrazňující ostré dramatické kontrasty. Vyostřil jak základní nálady jednotlivých částí, tak tempové rozdíly v rámci symfonie i jednotlivých vět. Pojal Druhou symfonii, která syntetizuje některá judaistická východiska s fundamentálními křesťanskými principy, jimiž byl Mahler podle slov své ženy Almy fascinován, jako velkou dramatickou fresku. Například nástup sboru v poslední větě hodně tempově „rozvolnil“, aby více vyniklo mystérium nového života, „zmrtvýchvstání“, zároveň tak samotný závěr finální věty dostal potřebnou monumentalitu.

Prvek velkého dramatického konfliktu přinesla už první věta *Allegro maestoso*, naopak ländler druhé věty *Andante moderato* zdůrazňoval jistou zatěžkanost hudební tkáně a rytmického schématu. Velmi se zdařila věta třetí *In ruhig fließender Bewegung*. Měla potřebnou plynulost a lehkost. I v části *Urlicht* s výjimkou drobnější nesouhry v žestích hned po úvodní vokální frázi bylo zřejmé, že dirigent má o celku symfonie jasnou představu. Ve finální větě se podařilo udržet vyrovnanost zejména mezi bohatě obsazenou žesťovou skupinou (hráči zde ovšem předvedli celkově výkon, za který zaslouží pochvalu) a smyčcovou sekcí a zároveň se podařilo vystavět tektonický oblouk k samotnému závěru.

Pro Pražský filharmonický sbor představuje Mahlerovo asi nejpopulárnější dílo kmenovou součást repertoáru, a tak „Druhou“ provádí s velkou jistotou. Sbor byl dokonale připraven sbormistrem Miroslavem Košlerem, ze sólistů zaujala Andrea Kalivodová hned ve čtvrté větě *Urlicht*. Její hlas byl velmi znělý (přitom sólistka pracovala lehce tvořeným tónem), sytý a zároveň i měkký, velmi přesně frázovala melodickou linii. Oceňuji i velkou míru kultivovanosti jejího projevu. Rovněž v závěrečné větě zpívala Kalivodová s naprostou jistotou a tónem, který měl dostatečnou nosnost. Ta trochu chyběla sopranistce Anně Ryan, která se místy obtížněji prosazovala v husté orchestrální faktuře, rovněž její užití vibrata mohlo být o něco střídmější. Celkově však drobnější nedostatky neoslabilo doslova ohromující účín celého díla a velmi dobrý výkon sboru a orchestru. A tak obě sólistky, dirigent i sbormistr mohli s pocitem odměny vychutnat na pódiu spolu se sborem a orchestrem dlouhotrvající potlesk a ovace vestoje. •